

еднання спочатку роз'єднаних фахівців в єдиний колектив. Цей принцип важливий для прес-служб організацій всіх форм власності. В рамках даного нами підрозділи в робочому процесі не може бути різних точок зору, тлумачень і домислів, так як це може породити неузгодженість дій співробітників і різноспрямовані повідомлення, що спричинить за собою погіршення іміджу прес-служби і організації в цілому.

Процес комплектування та формування команди є одним з найбільш актуальних для більшості прес-служб. Практика свідчить, що в сучасному світі, і в тому числі в роботі прес-служб, ще існує дуже актуальний принцип, згідно з яким «якщо хочеш зробити добре - роби сам». Вихід з цієї ситуації завжди індивідуальний, але однією з необхідних умов є безумовно особиста участь керівника в формуванні своєї команди.

Список літератури:

1. Гнетнев А.И. Современная пресс-служба. / А.И.Гнетнев, М.С.Филь. — Ростов н/Д : Феникс, 2010. — 414 с.
2. Марков А.А. Связи с общественностью в органах власти./А.А.Марков. — М.: ИНФРА-М, 2014. — 190 с.
3. Мех О.В. Служби із зв'язків з громадськістю в органах виконавчої і законодавчої влади та місцевого самоврядування на сучасному етапі розвитку України: автореф. дис. канд. філол. наук : 10.01.08 /Олена Валеріївна Мех, КНУ імені Т.Г.Шевченка. – Київ, 2003. -20 с.
4. Татарінова Г.Н. Теория и практика связей с общественностью: учеб.пособие /Г.Н.Татарінова. – Омск: ОмГТУ, 2009-216 с.

*Мещанинов О.П.
м. Миколаїв, Україна*

ІННОВАЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ: ЄДНІСТЬ ДИСТАНЦІЙНИХ ФОРМ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА НАВЧАННЯ

Постановка проблеми. Якість та ефективності, здатність до саморозвитку та сприяння новітнім у системі університетської освіти перебувають у полі традиційних наукових інтересів. В динамічних умовах, потрібні ясність у бажаній цілі, до якої слід прагнути, надійний оперативний зворотній зв'язок усіх зацікавлених сторін та зручний інструмент проведення діагностики, корегування колективної цілі,

досягнутого стану та характеру критично важливих змін, що і визначає наукову проблему.

Мета статті полягає у висвітленні особливостей університетської освіти, що характеризують систему як інноваційну та ключових організаційно - педагогічних заходів, що спрямовані на досягнення синергетичного ефекту при поєднанні дистанційних форм наукових досліджень та навчання наукам.

Виклад основного матеріалу. Традиційно визначення університетів базуються на ідеї класичного університету, що відображається у функціональній повноті, яка закладена у формі “чотирьох єдностей” функцій або принципів організації: “Єдність навчання наукам з науковими дослідженнями. Єдність навчання – дослідження і просвіти. Єдність навчання – дослідження і загальної освіти. Єдність наук, зосереджених в університеті”.

П'ятою єдністю функцій університету виступає єднання мудрості, досвіду сучасного покоління науковців із енергією активного прагнення до змін молодого покоління. Марія Зубрицька наводить думку Умберто Еко, що Університет є "місцем зустрічі зрілості та молодості духу... в його стіни щоразу вривається дух весни, витає енергетика молодості, які за своєю природою є носіями оновлення, свіжих ідей тощо. Здатність підтримувати процес злиття горизонту сповідань молодих людей та викладачів - це здатність Університету розвиватися" [1, с. 15].

Шостою єдністю функцій сучасного університету виступає поєднання дистанційних форм наукових досліджень та навчання наукам [3, с. 7-14].

Наявність шести означених єдностей, виступає передумовою, **першою з ключових особливостей організації інноваційної університетської освіти.**

У фундаментальних дослідженнях І.А Зязюн наголошує, що домінуючою тенденцією розвитку української університетської освіти стають **виховання, формування нового рівня світогляду, демократизація особистості та пристосування її до життя в умовах свободи** [2]. Тобто, для людини ХХІ століття свобода є першим правом. Усі зусилля щодо розвитку університетської освіти залишаються марними, **якщо ми не здобудемо для нас та не залишимо для нащадків права вибору** [3].

Інноваційний університет, який прагне менш залежати від держави та інших соціальних інститутів, передбачає організацію навчання

в межах власної інфраструктури завдяки різноманітній кооперації університетських підсистем різного типу та рівня. Подібно до перших автономних університетів середньовіччя утворюється власний, а не рекомендований МОН України, статут, використовуються власні ресурси, формулюється власна соціальна інноваційна функція. **Застосування імітаційних, діючих моделей в університетській освіті є ключовою особливістю її інноваційності та якості.**

Традиційна мета проведення змін системи університетської освіти: підвищенні якості та ефективності, розвиток університетської освіти. Розвиток як підвищення рівня якості безпосередньо залежить від кількості. Від кількості зростають надходження та фінансова ефективність, але зменшується чи втрачається якість. Актуальною залишається проблема *пошуку балансу кількості та якості*, іншими словами, **за наявності можливих ресурсів потрібно встановити максимально можливий рівень якості**, що досягається.

Підвищення ефективності університетської освіти в умовах відсутності інвестицій у розвиток ми пов'язуємо із пошуком нових внутрішніх ресурсів. Головним з внутрішніх ресурсів, на наше переконання, є **організаційна культура** як явище, що слід діагностувати та впроваджувати її зміни в обраному напрямку. Визначається, по-перше, *змістом її етичних та педагогічних принципів*, по-друге, *культурою оцінки* як невідторгана складова, яка, у свою чергу, тісно зв'язана з успішною *демократизацією системи вищої освіти*. Інтерактивні методи діагностики організаційної культури можуть сприяти створенню **простору для дебатів і дискусій** про якість механізмів і тим самим заохочувати їх до впровадження відповідних змін.

Згідно аксіоми великого російського філософа Олександра Зинов'єва, в умовах кризи суспільство не здатне породити нові форми організації суспільного життя і відкочується до форм попередніх, давно відпрацьованих що на практиці довели свою ефективність.

Основні принципи Європейської системи забезпечення якості освіти: зацікавленість студентів і роботодавців, а також суспільства в цілому у високій якості вищої освіти; **ключова важливість автономії закладів і установ**, збалансована усвідомленням того, що автономія несе із собою дуже серйозну відповідальність; система зовнішнього забезпечення якості повинна відповідати своїй меті і **не ускладнювати роботу навчальних закладів більше, ніж це необхідно для виконання цією системою своїх**. Як зазначав Клод Адріан Гельвейц:

«Знання деяких принципів легко відшкодує незнання деяких фактів».

У ЧНУ імені Петра Могили зорієнтовані на розробці та наповненні, як навчальними програмами, так і модулями для дистанційних досліджень, інформаційного середовища Moodle разом викладачами та студентами.

Як визначає І.А. Зязюн, в основу українського національного виховання покладено віру в ідеал добра, намагання людини творити і відстоювати добро [2]. Така людина прагне утверджувати віру в добро навколо себе і в собі самій. Вільна людина – самовідповідальна людина. Почуття самовідповідальності веде до розвитку в характері людини рис підприємливості, ініціативності, спонукає до творчості. Коли такі риси притаманні більшості людей, то університетська спільнота, як і суспільство, має шанс досягти творчого успіху і добробуту. **Отже, добро і справедливість виступають духовною ключовою особливістю якості університетської системи освіти.**

Висновки з дослідження і перспективи подальших розробок. Ключові особливості системи університетської освіти містять: шість єдностей, академічну свободу та університетську автономію, забезпечення сприйняття ефективності як альтернативності вибору з множини пропозицій, варіантів у організації університету, застосування імітаційних, діючих моделей в університетській освіті, добро і справедливість. Таким чином, відбувається своєрідне перевідкриття інноваційної університетської системи освіти в Україні XXI століття.

У подальших дослідженнях доречно розробка основних ознак випереджального характеру системи університетської освіти, що спирається на новий вимір, вимір в категоріях домінуючого типу організаційної культури в координатах рамкової конструкції конкуруючих цінностей.

Список літератури:

1. Зубрицька М. Філософський дискурс ідеї Університету: в складних лабіринтах пошуку істини // Ідея Університету: Антологія / Упоряд.: М. Зубрицька, Н. Бабалик, З. Рибчинська; Відп. ред. М. Зубрицька. - Львів: Літопис, 2002. - С. 7-22.
2. Зязюн І.А. Педагогіка добра: ідеали і реалії: Науково-методичний посібник. – К.: МАУП, 2000. – 312 с.
3. Мещанінов О.П. Єдність дистанційних форм навчання і наукових досліджень: розширення можливостей сучасної університетської систе-

ми освіти // Наукові праці: Науково-методичний журнал. – Т. 270. Вип. 258. Педагогічні науки. – Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили. – 2016. – С. 7-14.

*Мищенко В.И.
г. Харьков, Украина*

ДУХОВНЫЙ ОБЛИК РУКОВОДИТЕЛЯ

Постановка проблемы. Духовное наследство И.А. Зязюна – это творчество, пронизанное идеей гуманизма, высоких эстетических идеалов, позитивного жизнеутверждающего мышления. Актуальное для любого человека, чья жизнь, духовные помыслы и устремления направлены на разрешение глобальных противоречий эпохи, связанной с формированием ноосферного мироустройства, оно особенно значимо для руководителя, концентрирующего в своих планах жизненную энергию многих людей.

Какими внутренними духовными качествами должен обладать руководитель, чтобы его деятельность отвечала как общецивилизационной стратегии развития, так и ориентирам духовной эволюции общества? Ответ на данный вопрос и представляет **цель данной статьи** – определение характерных черт и базовых признаков личности, анализ которых необходим для современной системы образования. Достижение данной цели предполагает разрешение следующих задач:

- концептуализация проблемы духовности личности;
- осмысление духовного наследия школы И.А. Зязюна с целью определения структурных компонентов категории «духовный облик»;
- выявление противоречий, влияющих на формирование духовного облика личности;
- осмысление задач современного образования по его формированию.

Духовность. Под духовностью личности принято считать важнейший нравственный регулятор жизнедеятельности, благодаря которому возможно «сохранение человеческого в человеке», способность человека к катарсису – духовному очищению и устойчивое, ярко выраженное стремление к духовному саморазвитию, духовному поиску, утолению интеллектуальной духовной жажды познанияи перманентной духовной самоорганизации, как условия духовности. Кроме этого, духовность явля-